

Leje af Boliger paa Landet og saa den Leje, som ganske almindelige jævne Mennesker maa betale i Byerne. Dette sidste forhindrer dog ikke, at Grundejerne er meget misfornøjede, navnlig med de Bestræbelser, der ad Lovgivningsvejen gøres, for at Lejerne ikke skal faas. Jeg har talt med en Gaardmand og hans Hustru sidste Sommer. Hustruens største Ønske var, at de kunde sælge Gaarden — det var en rigtig god Gaard, jeg havde Indtryk af, at de levede rigtig godt — og flytte ind til København, for at Manden der kunde blive Sporvognsfunktionær. Jeg forklarede, hvorledes Forholdet var, men de havde stadig den Forestilling, at det var saa langt bedre at være Sporvejsfunktionær i København end Gaardmand paa Landet. Jeg er overbevist om, at hvis deres Ønske var gaaet i Opfyldelse, vilde det ikke have været ret mange Dage, før de havde opdaget, at det var rent forkert med denne vidunderlige Tilværelse og den glimrende Løn, de havde tænkt sig i Byerne, de vilde ganske sikkert hurtigt længes efter at komme ud paa Landet igen til deres Gaard.

Det er denne misvisende Forestilling om, hvad Pengene er værd i Byen og paa Landet, der gør, at en saadan Agitation om Lønnedsættelse for Tjenestemændene har kunnet finde en vis Jordbund. Der er i og for sig ikke noget at sige til, at disse Mennesker, der lever under de landlige Forhold, ikke ret kan forstaa det, men jeg synes, der er meget at sige til, at Politikere, der ved, hvorledes Forholdene er i Byerne, prøver paa at lave Politik paa en saadan Misforstaaelse af de virkelige Forhold. Og anderledes kan jeg jo ikke opfatte denne Paapegen af, at en Nedsættelse af Lønningerne vilde være noget fornuftigt, noget formaalstjenligt, noget, hvorved man paa retfærdig Maade kunde skaffe den nødvendige Balance for de Nedsættelser af Takster og Skatter, som man foreslaar.

Man har i sin Tid under det konservative, provisoriske Regimente fulgt en Politik overfor Statskassen, som førte til et glimrende Resultat, en Politik, som jeg fuldstændig billiger, og som jeg synes var klog og fornuftig. Ærede Medlemmer ved jo, at den første Kamppolitik mod Provisorieregeringen var Visnepolitikken, men man var ikke klar over, at ved Visnepolitikken fyldte man Krone paa Krone i Statskassen, saaledes at da det provisoriske Styre vilde til at give Penge ud uden at have dem bevilget, saa havde det dem for

Haanden, Statskassen var fyldt. Man fandt da paa den modsatte Politik: at tømme Statskassen, og jeg maa sige, at den vandt Anerkendelse overfor det Styre, der den Gang var, og den viste sig ogsaa at føre til Maalet. Da Statskassen var tilstrækkelig tom, kunde Højre ikke længere, det maatte gaa sin Vej, og saa sejrede det demokratiske Styre, som baade Venstre og vi ønskede skulde sejre. Jeg anerkender derfor den Politik.

Nu tror jeg i og for sig ikke, at den socialdemokratiske Regering har en bedre Plads i Oppositionens Hjerter end det provisoriske Regimente, og jeg kunde tænke mig, at hvis man virkelig kunde faa Regeringen til at gaa ind paa den Politik at sætte Skatter og Takster og alting ned uden at faa tilsvarende Nedsættelser i Udgifterne, saa vilde man maaske prøve ved Hjælp af en Tømning af Statskassen at faa Regeringen til at gaa sin Vej. Det var jo en Mulighed, og det er en Mulighed, der er prøvet en Gang før og med Held. Jeg kunde saamænd godt tænke mig noget saadant fra det konservative Folkeparti, som jo ganske vist er en Ætling af de gamle Provisorer, som den Gang maatte lide under denne Politik, og jeg kunde saamænd godt tænke mig, at det ikke var saa svært for Venstre at faa sig med til noget lignende. Jeg ved naturligvis ikke, om saadanne Tanker har været fremme, naar man har slaaet til Lyd for en Politik, der konsekvent vilde føre til dette Resultat. Men selv om det skulde være Hensigten, er jeg overbevist om, at den nuværende Regering ikke lader sig føre ind i en saadan Politik.

Der var i den højtærede Finansministers Tale en Oplysning, som jeg ikke blev glad for. Det var Oplysningen om, hvor meget der nu regnskabsmæssigt er løbet paa af den Garanti, Staten har overfor Landmandsbanken. Jeg synes, det var et meget stort Tal, og at enhver Bestræbelse i Retning af at indskrænke denne Garantis Effektivitet vilde være formaalstjenlig. Jeg skal ikke indlade mig paa at anvise Veje, ad hvilke det maaske lod sig gøre, men det var maaske ikke af Vejen, at Regeringen tænkte lidt derover, for hvis denne Sag bliver ved at rulle, kunde jeg godt tænke mig det Tidspunkt komme, da Bebrejdelserne ikke blev rettet mod det Ministerium, som i sin Tid gennemførte denne Bankgaranti, men man vilde forsøge paa — og maaske faa Held i sine Forsøg — at bilde Befolkningen ind, at det er Mini-